

หายนะ จาก ลูกดอก

ดาเนี่ยลกล้าพอที่จะบอกความจริงหรือไม่?

โดย คิมเบอร์ลีย์ โอลครอยด์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

ดาเนี่ยลยกฝ่าออกจากกล่องเก็บของเล่นเก่าของคุณตา และแอบมองเข้าไปในนั้น ลูกพี่ลูกน้องของเขามาล้อมวงดู พวกเขาชอบเล่นด้วยกันที่บ้านของคุณตา!

ข้างในมีของเล่นเก่าๆ มากมาย ที่แม่และป้าของดาเนี่ยล เคยเล่นสมัยยังเด็ก

“มันคืออะไรนะ?” โนอาห์ ลูกพี่ลูกน้องของดาเนี่ยลชี้ไปที่ ลูกดอกสนามโบราณหกดอกที่แวววาว ลูกดอกมีปลายแหลม และธงสีต่างๆ - สีแดงบ้าง สีเหลืองบ้าง

ดาเนี่ยลหยิบขึ้นมาหนึ่งดอก “แม่เคยเล่าเรื่องลูกดอกนี้ให้ฉันฟังนะ” เขาพูด “เราเอาหัวไปวางไว้ที่สนามหญ้าข้างนอก จากนั้นก็ผลัดกันโยนลูกดอกนี้ขึ้นไปในอากาศ แล้วพยายามให้มันตกลงไปในหัวง”

“เจ๋ง!” โนอาห์พูด เขาวิ่งไปที่สนามแล้วเพื่อเตรียมเกมสั้นในไม่ช้า ดาเนี่ยลและลูกพี่ลูกน้องของเขาก็เริ่มขว้างปา ลูกดอกสนามเหล็กไปในอากาศทั่วสนามของคุณตา ดาเนี่ยลชอบเวลาที่ลูกดอกตกลงไปปักแน่นอยู่ในหญ้า

“ฉันว่าฉันโยนได้สูงกว่าเธอแน่” ลิลลี่ ลูกพี่ลูกน้องของดาเนี่ยลพูด

เด็กๆ หัวเราะและโยนลูกดอกสูงขึ้น ไปเรื่อยๆ จากนั้นดาเนี่ยลก็นึกอะไรขึ้นได้ “พนันเลยว่าฉันโยนลูกดอกข้ามถนนลงหัวงได้แน่!” เขาพูด เขาวิ่งไปอีกฟากหนึ่งของถนนแล้วขว้างลูกดอกไปอย่างแรง

ลูกดอกนั้นพุ่งสูงขึ้นไปในอากาศ แต่มันไม่ได้ตกลงบนสนามหญ้า แต่กลับตกลงไปบนรถยนต์คันใหม่เอี่ยมของคุณป้าโรบิลิน พร้อมกับเสียงดัง ตูบ

“ไม่นะ!” โนอาห์ร้อง

ดาเนี่ยลไปเก็บลูกดอก ตรงจุดที่ลูกดอกตกลงไปมีรอยขูดขนาดใหญ่อยู่บนรถ

เด็กๆ มองหน้ากันด้วยความหวาดกลัว จากนั้นโดยไม่พูดอะไรสักคำ พวกเขาจึงทิ้งลูกดอกไว้บนสนามหญ้า และวิ่งเข้าไปในบ้าน

ต่อมาในบ่ายวันนั้น ทุกคนก็ขึ้นรถเพื่อกลับบ้าน คุณป้าของดาเนี่ยลสังเกตเห็นรอยขูดบนรถของเธอ “เกิดอะไรขึ้น?” เธอถาม

ห้องของดาเนี่ยลรู้สึกหนักอึ้ง แต่เขาไม่ได้พูดอะไร เขาแค่ปีนขึ้นไปบนรถแล้ว โบกมือลาลูกพี่ลูกน้องของเขา

ตลอดทางกลับบ้าน ดาเนี่ยลนั่งเงียบๆ อยู่เบาะหลัง เขาพยายามอ่านหนังสือ แต่เขาไม่มีสมาธิ เขา รู้สึกไม่สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาว่าการซื้อสัตย์นั้นเป็นสิ่งที่ควรทำ แต่การบอกความจริงคงจะน่ากลัวมาก! พ่อแม่ของเขาคงโกรธเขามาก คุณป้าของเขาก็เช่นกัน

แต่แล้วดาเนี่ยลก็นึกถึงวีรบุรุษในพระคัมภีร์คนโปรดของเขา ดาเนี่ยลในพันธสัญญาเดิมถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโตเพราะเลือกความถูกต้อง เขากล้าหาญ บางทีดาเนี่ยลอาจจะกล้าหาญได้เหมือนกัน

“แม่ครับ” ดาเนี่ยลพูด “ผมโยนลูกดอกสนามไปโดนรถของคุณป้าโรบิลิน และทำให้เกิดรอยขูดครับ เป็นความผิดของผมเองครับ”

คุณแม่มองเขาทางกระจกมองหลัง เธอไม่ได้โกรธอย่างที่ดาเนี่ยลคิด “ขอบคุณที่บอกความจริงจ๊ะ” เธอพูด ดาเนี่ยลสุดหัวใจเข้าลึกๆ “พอถึงบ้านแล้วผมขอโทษป้าโรบิลินได้ไหมครับ?” เขากลาม “ผมอยากขอโทษครับ และผมจะขยันทำงานเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าซ่อมรถของคุณป้า”

คุณแม่ยิ้ม “นั่นเป็นความคิดที่ดีจ๊ะ” ความรู้สึกหนักอึ้งในท้องหายไป และดาเนี่ยลก็รู้สึกสงบ เขากล้าพอที่จะบอกความจริง เพราะพระเยซูคริสต์ เขาจึงสามารถกลับใจและทำสิ่งต่างๆ ให้ถูกต้องได้ •

ดาเนี่ยลรู้สึกอย่างไรเมื่อเขาบอกความจริงและกลับใจ?

ภาพประกอบโดย ออช ทานอด